

Bestemmelsessted; lignende Overenskomster traf man ogsaa med Mænd i Retsbetjentenes umiddelbare Nærhed. Sagen blev derefter indstillet til det kongelige Rentekammers Approbation — thi dengang eksisterede endnu Rentekammeret —, og dets Approbation blev ogsaa, saavidt jeg mindes, meddeelt. Sagen ligger dog over tyve Aar tilbage i Tiden, og, da jeg ikke har Roskilde Amtsråds Forhandlinger hos mig, maa jeg saaledes efter Hufommelsen berette om den; jeg troer imidlertid, at min Beretning er ganske correct. Den omtalte Approbation blev meddeelt foreløbigt paa tre Aar som en Prøve. Selve Foranstaltningen gik saa, som den kunde; mange Steder var det vanskeligt at finde Mænd, der vilde paatage sig Transporten; paa flere Steder var det Sognefogderne, der selv paatog sig den. Regningerne indkom til forskjellige Tider, de vare Gjenstand for Revision i Amtsrådene, og Fordelingen mellem de forskjellige Jurisdictioner og Amter mødte ogsaa sine Vanskeligheder. Dertil kom, at Overenskomsterne mellem de forskjellige Amter kun vare afsluttede paa visse Aar. Medlemmerne af Amtsrådene veglede, og Ansøelserne i Amtsrådene ligeledes, og det var ikke altid Tilfældet, at det lykkes Roskilde Amtsråd at faae Overenskomsterne fornyede. Paa eengang blev dernæst, saavidt jeg erindrer, fra Københavns Amtsråd reist Tvivl om, hvorvidt man var berettiget til at hve Betaling for Transport tilføds; efterat dette Spørgsmaal var blevet behandlet paa et Møde i Roskilde Amtsråd, vedtoges det paa Forslag af nu afdøde Stiftamtmand, Kammerherre Tetens, at Amtet ikke skulde betale for Transporter tilføds, fordi der ikke kunde ventes nogen Refusion fra det paa-grændsende Amt, hvilket ikke vilde paatage sig den. Følgen heraf var, at Transporterne maatte vende tilbage til at skee paa den tidligere brugte Maade, nemlig fra Sogn til Sogn. Da der saa igjen fremkom Besværinger fra Sognene, navnlig paa Hovedlinien mellem Ringsted og Roskilde, over den store Byrde, der derved paalagdes dem, bleve de underret-

tede om, at det i de Sogne, der laae langs med den Route, som var trykket af Transporterne, maatte blive Sogneforstanderstabernes egen Sag indbyrdes at træffe Overenskomst om at fordele Udgifterne indbyrdes og søge en directe Transportmaade indrettet. Jeg har blot anført dette for at vise, at det ikke er saa ganske let en Sag at faae truffet mindelige Overenskomster mellem tilgrændsende Sogne; men naar det i Motiverne er anført, at den ældre Maade at transportere paa fra Sognefoged til Sognefoged er afløst af leiede Befordringer, saa er dette jo dog just Noget, der kun er en Følge af Praxis og mindelige Overenskomster, men ikke Noget, der kan fordres. Jeg for mit Vedkommende finder imidlertid denne Befordringsmaade fra Sognefoged til Sognefoged meget tidsspildende og fordærvelig, og det er ikke altid muligt for et Amtsråd, selv med den bedste Villie, at forhindre Ulemperne derved. Jeg troer derfor, at der er fuld Anledning til, ad Lovgivningens Vej at søge denne Transportmaade hævet eller idetmindste at faae udtalt, at den ikke maa benyttes, uden naar der ikke for en rimelig Betaling kan staves Befordring tilveie paa anden Maade. Til Slutning skal jeg endnu tillade mig at tilføie et Par Ord i Anledning af, hvad den ærede Indenrigsminister udtalte om Hjemsendelsen af løsladte Forbrydere. Jeg maa derved bemærke, at jeg ganske samstemmer med, hvad der blev hrtret af den 1ste Landstingsmand for 10de Kredts (Vesfen), at det, naar den løsladte Forbryder er i Besiddelse af Pengemidler til selv at kunne sørge for sin Rejse til det Sted, hvor han fremtidigt vil tage Ophold, og selv ønsker at gjøre dette, er naturligt, at det stilles ham frit for, saa at han ikke tvinges til at lade sig føre til sit Hjemsted under Forbrydertransport. Det forekommer mig, at, saaledes som man nu har indrettet Fængslerne, idet Forbryderen ved Celleshjæmet saameget som muligt affondres fra Samqvem med den omgivende Verden, og hans Straf skal være ufsendt, handler man ikke i Overensstemmelse hermed,